

Prekentekest: Joh 12,1-13

Seks dager før påske kom Jesus til Betania der Lasarus bodde, han som Jesus hadde vakt opp fra de døde. Der ble det holdt et gjestebud for ham. Marta vartet opp, og Lasarus satt med til bords. Da kom Maria med et pund ekte, kostbar nardussalve, og med den salvet hun Jesu føtter og tørket dem med sitt hår. Hele huset ble fylt av duften. Da sa Judas Iskariot, en av disiplene, han som siden forrådde ham:

«Hvorfor ble ikke denne salven solgt for tre hundre denarer og pengene gitt til de fattige?» Dette sa han ikke fordi han hadde omsorg for de fattige, men fordi han var en tyv. Det var han som hadde kassen, og han pleide å ta av det som ble lagt i den. Men Jesus sa: «La henne være! Hun har gjemt salven til den dag jeg skal begraves. De fattige har dere alltid hos dere, men meg har dere ikke alltid.»

Det ble kjent i den store mengden av jøder som var samlet, at Jesus var i Betania. Nå kom de dit, ikke bare for hans skyld, men også for å se Lasarus som han hadde vakt opp fra de døde. Da la overprestene opp planer om å drepe Lasarus også, for mange av jødene drog dit for hans skyld og kom til tro på Jesus.

Dagen etter ble det kjent i den store folkemengden som var kommet til festen, at Jesus var på vei inn i Jerusalem. Da tok de palmegrener og gikk ham i møte, og de ropte:

Hosianna!

Velsignet være han som kommer,
i Herrens navn,
han som er Israels konge!

Slik lyder Herrens ord.

Palmesøndag

Det er alltid noe vi tenker på med en gang vi hører ordet palmesøndag. I alle fall er det sånn for meg. Jeg tenker på palmegreiner, hosianna-rop, mange folk som stod langs veien der Jesus kom ridende på et esel. Dette står det mer om i Matteusevangeliet, men vår prekentekest ble lest fra Johannesevangeliet. Det er i det hele tatt flere ting som hører sammen på en palmesøndag. Vi så det i inngangsprosesjonen, de grønne greinene vi viftet med og hosianna-ropene vi sang i starten av gudstjenesten. Vi lever oss inn i det som hendte da Jesus kom til Jerusalem for siste gang. Han hadde vært der før, flere ganger.

Kanskje Jesus tenkte på hvordan det var den gang han var tolv år gammel. Da var alle begeistret over hans forstand og de kloke svarene han ga i samtale

Hosianna! Velsignet være han som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det høyeste!

Bildet er fra Bibel for barn, IKO-folaget AS og Verbum/Bibelselskapet

med lærerne i templet. Nå ropte folk hosianna, men Jesus visste at denne gangen skulle han ikke bli godt mottatt i tempelet.

Hosianna-rop

Har du tenkt over hvorfor du ropte hosianna i starten av gudstjenesten? Kanskje var det fordi ordene kom i en sang. Kanskje sang du fordi andre sang eller fordi du liker å synge. Jeg tror de færreste av oss tenkte på hva ordet betyr. Kanskje var det noe liknende som skjedde da barn og voksne stod langs veien og ropte: «Hosianna! Velsignet være han som kommer, i Herrens navn, han som er Israels konge!» Jeg tenker at mange ropte hosianna fordi det var god stemning og fordi de var glade.

Men noen tenkte nok også på at det var Messias som kom, frelserkongen. De kjente nok ordene fra Salme 118, der det står: «Å, Herre, gi frelse, å, Herre, la det lykkes! Velsignet være den som kommer i Herrens navn!» Salme 118,24-26. For nettopp ordene «å, Herre, gi frelse» uttales hosianna på hebraisk. Folk ropte glade hosianna-rop. Mange kunne like godt ha ropt hurra slik vi gjør på 17.mai. For andre var det en bønn i ordene de ropte. «Herre, gi frelse, å, Herre, la det lykkes!»

I gudstjenesten bruker vi slike ord som vi kjenner fra Bibelen. Vi roper hosianna som en del av nattverdsliturgien hver gang det er nattverd i gudstjenesten. Da kan vi huske på at hosianna er et glad-ord, men at det også er en bønn om frelse. Vi bruker å si Kyrie eleison i mange vanlige gudstjenester. Da Jesus var på vei mot Jerusalem, gikk han forbi Jeriko. Der var det en blind mann som ropte Kyrie eleison etter Jesus. Jesus stanset opp og helbredet mannen. Kyrie eleison betyr Herre miskunne deg, og er en bønn om at Jesus må møte oss på en god og mild måte. Jeg tror vi ikke skal være redd for å bruke disse bibelske ordene.

Store ord

Noen ganger kan ord kjennes et nummer for store. Det kommer litt an på hva vi er vant med og hvilke ord vi bruker å bruke. Jeg husker at da jeg fikk kjæreste i ungdomsårene og kjente det var godt å være sammen med henne, da syntes jeg at jeg måtte bruke store ord, og jeg sa at jeg elsker deg. Da sa min kjæreste at hun syntes ikke det var naturlig å bruke slike ord. Det var nok fordi vi begge kom fra Sørlandet og var ikke vant med så store ord. I Amerika derimot, der slang folk rundt seg med «I love you». Det hadde jeg i det minste sett på film, eller hørt i sanger. Men de mente kanskje ikke så mye med det.

Men siden min ungdoms forelskelse har kjærligheten vokst til min kjæreste som jeg nå har vært gift med i mangfoldige år. Kanskje er tida nå inne for å bruke de store ordene. Kanskje skulle vi i det hele tatt være flinke med å bruke ord som gir mening og vise at vi setter pris på hverandre som ektefeller, i familien og blant venner. Men det er klart vi må ha hjertet med oss. Det kan bety noe viktig for en ektefelle å vite at man settes pris på. Det kan være at barna trenger å høre at de er verdifulle. Det kan være venner på skolen, kamerater og venninner, og andre i vår nære omkrets som setter pris på å høre mer enn hverdagslig tomprat.

Jeg tror vi skal bruke de store ordene i kirken også. For noen er det bare gresk, eller man har sperrer på for alt som er fremmed og lukter av

liturgi. Da blir det lett noe ytre og bare tomme ord fordi man ikke har hjertet med seg. Utfordringen blir da å leve seg inn i bibelfortellingene slik at når vi roper vårt Kyrie eleison, så er det av hjertet vi roper til Jesus. Og tilsvarende med hosianna.

Hellig lek

På veien der vi bor på Haukland, så jeg i går at det er tegnet er paradiset med kritt på asfalten. Det er et sikkert vårtegn. Den samme leken brukte vi å leke da jeg var liten. I leken er det full konsentrasjon og innlevelse. Slik er det alltid når barn leker.

Jesus brukte barna som eksempel for voksne. Faktisk var barna de eneste vi vet om som fortsatte å rope hosianna også i dagene som fulgte etter palmesøndag. I Matteusevangeliet står det om dette. (Matt 21,15) Kanskje barna brakk av palmegreiner og viftet med dem og lekte det de hadde opplevd palmesøndag. For gjennom leken ble hendelsen så nær.

Om vi kaller det en hellig lek det vi er med på når vi samles i Guds hus, eller ikke, så la oss i alle fall lære av barna både å bruke de store bibelordene og dertil ha hjertet med og innlevelse i det vi gjør.

Det skal vi også få anledning til nå når vi reiser oss og fremsier vår trosbekjennelse. Det er lett å ramse opp det vi sier, men la gjerne ordene være en takk til han som har både skapt og frelst oss, Gud som Fader, Sønn og Hellig Ånd.

La oss bekjenne vår hellige tro.